

Lag om ändring i rättegångsbalken;

utfärdad den 7 januari 1988.

Enligt riksdagens beslut¹ föreskrivs att 22 kap. 2 och 5 §§ samt 35 kap. 5 § rättegångsbalken skall ha följande lydelse.

22 kap.

2 §² Grundas enskilt anspråk på ett brott som hör under allmänt åtal, är åklagaren på målsägandens begäran skyldig att i samband med åtalet förbereda och utföra även målsägandens talan, om det kan ske utan väsentlig olägenhet och hans anspråk inte är uppenbart obefogat. Vill målsäganden att anspråket skall tas upp i samband med åtalet, skall han anmäla anspråket till undersökningsledaren eller åklagaren och lämna uppgift om de omständigheter på vilka det grundas.

Finner undersökningsledaren eller åklagaren vid utredning angående brott, att enskilt anspråk kan grundas på brottet, skall han, om det kan ske, i god tid före åtalet underrätta målsäganden om detta.

Första och andra styckena skall tillämpas också när anspråket övertagits av någon annan.

5 § Har talan om enskilt anspråk tagits upp till behandling i samband med åtalet, får rätten förordna att talan skall handläggas som särskilt mål enligt reglerna för tvistemål, om en fortsatt gemensam handläggning skulle medföra väsentliga olägenheter.

35 kap.

5 § Om det är fråga om uppskattning av en inträffad skada och full bevisning om skadan inte alls eller endast med svårighet kan föras, får rätten uppskatta skadan till skäligt belopp. Så får också ske om bevisningen kan antas medföra kostnader eller olägenheter som inte står i rimligt förhållande till skadans storlek och det yrkade skadeståndet avser ett mindre belopp.

Denna lag träder i kraft den 1 februari 1988.

På regeringens vägnar

ANNA-GRETA LEIJON

Lars Eklycke
(Justitiedepartementet)

¹ Prop. 1987/88: 1, JuU 14, rskr. 81.

² Senaste lydelse 1969: 588.

